

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

PLATON

ORGAN FOR METROPOLITANSKOLENS DISCIPLE

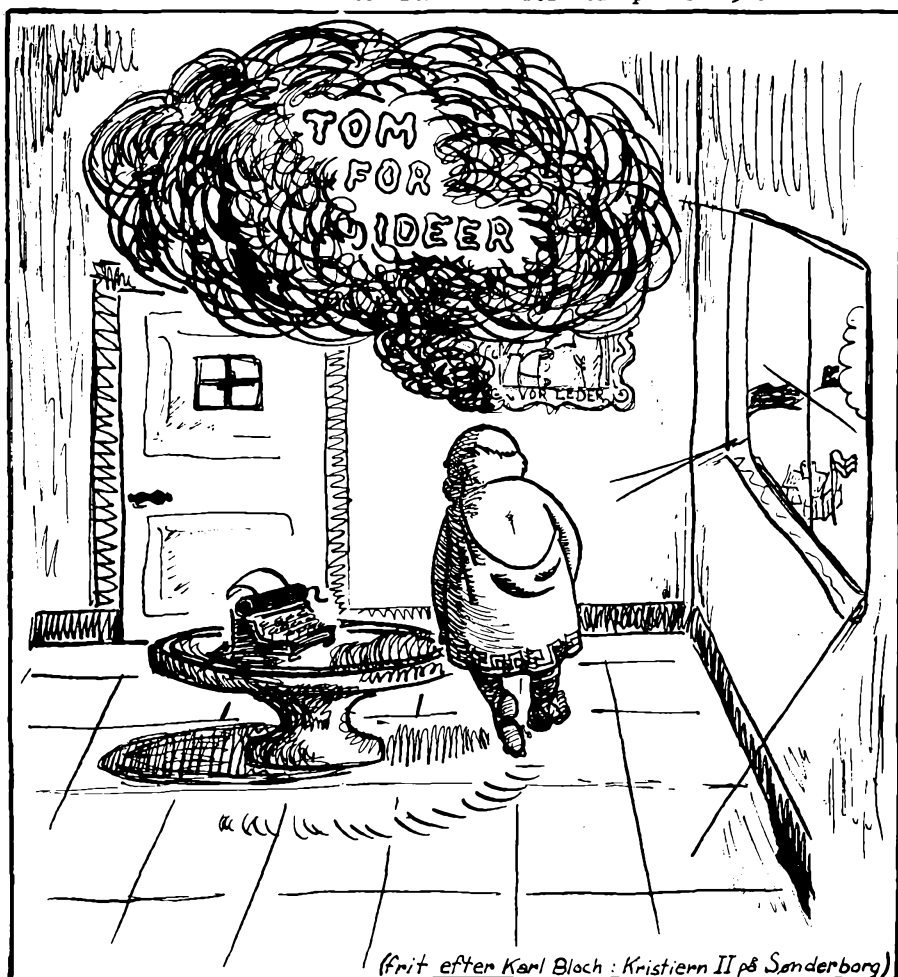
7. Årgang

april

1960/61.

agurketid ?

Se "Den lille forskel" på side 5 !

Få kørekortet nu

SPECIAL-RABAT FOR GYMNASIASTER!!

AUTOKØRESKOLEN

Dronning Olgas vej 20 · København F · Telefon FAsan 8553

**BRUGTE
SKOLEBØGER
KØBES BEDST
HOS
BLOCH**

BOGBANKEN

Skolernes mellemlid ved
udveksling af skolebøger og
Indbindingscentral

FIOLSTRÆDE 34
Byen 2462-6556
7804

POUL HOLM

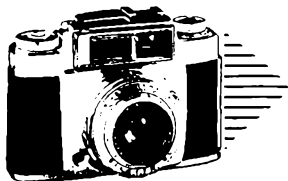
Silkegade 11 - København

C. 3082 — 13382

Skolens leverandør

Sport

Rekvisitter
Beklædning

Fra-DAG til DAG
frækaldet og kopierer jeg din film

NORA FOTO

Gartnergade 4
Jørgen S. Christiansen

LUNA 2586

Mørkekammer: LUNA 1473

PLATON

STRUENSEEGADE 50, K B H V N . N .
Medlem af Dansk Skolebladsråd , tilknyttet European Schoolmagazine Association.

O P L A G : 380 .

Ansvarshav. red. : S. Vinterberg, I ks. Forr.fører : Inger-Lise Jensen.
Lay out : Jes Schiøler, Ivan Boserup og S.V.

vor leder

Det stunder mod skæbnetider. Skolens nuværende discipleråd , bedre kendt som MDR, der siden sommerferien med hård hånd har håndhævet sit monopol på at arrangere skoleballer, ledige aftener mm., synger på sin svanesang, og Platon har traditionen tro fundet det passende at knytte et par bemærkninger til det nært forestående tidehverv.

Blandt en del af de elever, der er kommet ind efter sommerferien, har det ofte været hørt, at Metropolitanskolen er en sløv skole, -og hvor har de ret! - hvor der aldrig sker noget; men når de få, der overhovedet aner Metropolitanskolens Discipleråds eksistens derefter lægger skylden på det udfra den betragtning, at hvis de ikke skulle kunne udrette noget, hvem skulle så?, føler red. sig kaldet til at gå i harnisk.

En hel del anderledes stiller sagen sig nemlig ved nærmere eftertanke for mange, der har gået på skolen Gennem længere tid. For dem står det nemlig klart, at det, der er ved at ske, snarere er, at Holger Danske er i færd med at rejse sig og børste spindelvæven af sig; men hænges af en degenereret slægt. Nu, da MDR for første gang i længere tid har fået et præsidium, der både har vilje og evne til at arrangere nogle gode aftener, viser det sig, at der faktisk dårligt nok er nogen at lave noget for. Vi er godt klar over, at Metropolitanskolen er en skole, der i høj grad samler sit personel fra de underligste afkroge af verdenen; men en kendsgerning er det alligevel, at når folk virkelig interesserer sig for et eller andet, skal de nok sørge for at være til stede

endda, og med det alsidige plan, arrangementerne gennemgående har ligget på, skulle det ikke være nødvendigt næsten hver gang kun at se en fast kerne.

Mange beklager sig over, at eleverne ikke har noget at sige hinanden uden for skoletiden; men tænker de på, at ved konstant at holde sig væk fra foredragsaftener o.l. bidrager de selv til en udvikling af tendensen? Sammenlignet med andre gymnasier er vi efterhånden sakket slemt agterud, særlig de nye omegnsgymnasier udfolder en frisk aktivitet, der kan få vores traditionsrige skoles anstrengelser til at give én fornemmelsen af, at vi måske har overlevet os selv.

Kan der gøres noget for at komme ud af den onde cirkel, vi er havnet i? Hvor ligger den eventuelle fejl? Svaret forekommer os at være meget ligetil. Man må forstå, at enhver bebrejdelse, der kan rettes mod elevrådets arrangementer -og mangel på disse-, i sidste instans falder tilbage på én selv. Elevrådet er i sin videste forstand er nemlig alle elever på skolen, hverken mere eller mindre. Og da MDR er en demokratisk organisation, vil det sige, at er man utilfreds, har man ret og pligt til at brokke sig gennem de givne kilder, i dette tilfælde de to repræsentanter hver klasse har i MDR. Og så til gengæld bagefter støtte arrangementerne, så det kan betale sig at lave nogle!

Det nuværende forretningsudvalg har gjort et godt stykke arbejde, og Platon ønsker det kommende held til at fortsætte i samme retning. Men før det kan blive valgt engang omkring d. 20., skal hver klasse have valgt 2 repræsentanter til generalforsamlingen. Væg I så nogle, der gider bestille noget!

røre

I ANDEDAMMEN

Dette indlæg skal ikke opfattes som en hyldelse til middelmodigheden og ligegyldigheden, selv om det om ønsket kunne tydes derhen, men derimod som en protest mod det åndssnobberi, som de fleste af os vel nok har en snert af! Endvidere mod en gymnasiasttype, som i sin geskæftighed og alvidenhed synes at være et produkt af dette åndssnobberi. Denne type kan kort (og overfladisk) rides op med følgende ord: En kulturviden og en interesse for tidens problemer, som vel nok er over gennemsnittets, en selvsikker begavelse, som ofte kan virke anmassende, og et overordentligt omfattende ordforråd, hvoraf de sidst tilkomne fremmedord gavmildt udøses. Kort og godt: En halvintellektuel gavflab uden hæmninger. Men det, som især gør typen så svært fordejeligt, er dens beklagelige mangel på selvironi.

Lad mig straks indføje, at jeg sandsynligvis ikke er den rette til at fremføre en sådan kritik, da jeg vistnok selv har foden godt indenfor i glashuset. At jeg imidlertid alligevel gør det, hænger sammen med, at min frækhed heldigvis på det punkt er stærkere end min "skamfølelse".

Skamfølelsen i gåseøjne, fordi vi egentlig allesammen i nogen grad er miljøskadet og lovligt undskyldt for vort eventuelle snobberi, som er en hyppig følge af gymnasieundervisningen. For selv om vore lærere er nok så nøgternt indstillet, vil der altid i deres undervisning ligge en svag antydning af åndshovmod. Hvem kender ikke den ulidelige replik: "Jamen det hører da med til almindelig dannelse at vide." Hele gymnasieatmosfæren må simpelthen præge én i de tre år, således at man kommer til at føle sig pokkers klog og hævet over tidens tant og fjas. Men har vi nogen som helst ret til at hovmode os og føle os bedre end dem, som ikke fik hovedet stoppet med al vor teoretiske viden, ikke fik adgang til det samme land som vi? Kan vi selvkloge små gymnasiaster i tåbelig ophøjethed kriti-

sere åndløshed og uvidenhed, fordi vi takket være vore forældres økonomi kan nyde godt af en universitetsundervisning, som ofte gør os til "kultiverede" og ensrettede "åndsfilistre", men som samtidigt (retfærdigvis) byder på mange interessante åndelige sysler.

Apropos åndshovmod vil jeg paradoksalt nok fremhæve den vidunderlige lektor Hjejle, som mange af de sidst ankomne elever desværre ikke nåede at stifte bekendtskab med. Jeg skriver "paradoksalt nok", fordi lektor Hjejle var så aldeles usnobbet og ligefrem, at det til tider kunne virke lammende, netop på baggrund af, at han samtidigt så at sige var inkarnationen af fin gammel kultur (undskyld ordet). Ingen formåede som han at knuse en selvsikker og "dyr" elev til den uendeligste ringhed. Jeg husker endnu da en meget "interessant" discipel i fjerde mellem fremsatte det begavede spørgsmål, hvor han i grunden skulle nedfæste sin næste stil, da han var udgået for papir. Hjejle betragtede ham først en stund med lurende afsky og spidde ham dernæst med bidende ironi på følgende replik: Ak du (navnet), jordens midtpunkt, verdens navle, du kan ... da for min skyld skrive den på lokumpapir.

Nu er vor skole, når ret skal være ret, ikke overvejende præget af åndssnobisme, men den huser dog adskillige eksemplarer af den kategori, som jeg tidligere frækt benævnte: halvintellektuelle gavflabe, d.v.s. gymnasiaster, som føler sig kompetente til med overvældende sikkerhed at udtale sig om dette og hint og en smule mere. Som kort sagt ikke alene bilder sig ind at have forstand på de ting, som de virkelig ved, men også det, de kun har et rent overfladisk kendskab til. For hvad pokker, alt kan skjules i en tåge af ord, også det fuldkomne intet, og der er nok af skuffer med klichéer i gymnasiastens hoved. For at angribe mine egne må jeg sige, at typen af en eller anden grund (som man nok selv kan regne ud) er rigest repræsenteret indenfor klassikerlinjen, men at der også findes prægtige eksemplarer i de to andre linjer, vel især den matematiske.

Jeg skal selv være den første til
forts. n. s.

den lille forskel!

Først vil jeg som matematiker, fagidiot o.s.v. takke for den meget spøgfulde leder fra sidste nummer. For som en af de pågældende matematikere på børnehæveplanet er jeg så naiv at tro, at artiklen var ment således, thi hvis den skal opfattes som et angreb på matematikere i al almindelighed, så er den en smule ved siden af.

Som eksempel kan vi se på festen til fordel for congohjælp. Hvem lavede udsmykningen? Hvem opstillede højtaleranlægget? Og hvem ryddede op? Svaret: De dovne matematikere, der aldrig laver noget og kun kritiserer. Kære forfatter, rødmer du ikke? Endvidere udtaler du, oh mand, der ikke tør sætte dit navn under dit avl (jeg forstår det godt), at III ks havde en mødeprocent på 50. Efter direkte undersøgelser viste det sig naturligvis at dette var pral, men det skal være dig tilgivet kære forfatter, thi procenter har jo noget med matematik at gøre. Apropos det udmærkede skolebal, var der én, blot én sproglig, som var med til at lave den bedste udsmykning vi endnu har haft? Og var det ikke udelukkende matematikere, der stod i baren? Jeg gætter på, at du, kære, forhåbentlig rødrende forfatter, trænser til meget stærkere briller.

Og når jeg nu endelig er i gang, kan jeg prøve at udtrykke min ringe

forts. fra forr. s.

at indrømme, at alt dette er sat på spidsen, men de stærke farver er nu engang de letteste at få øje på. Ingen vil i hvert fald kunne nægte, at åndshovmodet er et udbredt begreb, især hos gymnasialister, og at det må modarbejdes, hvor det mødes, og dysses ned, hvor det allerede er. Hvorfor? Fordi det både er tåbeligt, ufrivilligt komisk og direkte uværdigt, hvis man da ikke re ligefrem idiot og mangler enhver form for selvironi. Lad mig nævne en skarp replik i N. Griegs "Ung må verden endnu være": Og ud fra kulturens højborges strømmede lærdommen til alle dem, som havde kår til at modtage den.

Vi er i os selv hverken mere værd eller bedre begavet end mange af dem,

mening om matematikere contra sproglige. Lad mig begynde med at citere en sproglig lærer her på skolen. Han udtalte: "DEN ENESTE FORSKEL PÅ MATEMATIKERE OG SPROGLIGE ER DEN, AT MATEMATIKERE OGSÅ KAN MATEMATIK."

Selvfølgelig må vi matematikere af alle de overbegavede klassikere anses for at være uinteresserede fagidioter (se sidste Platon). Men kære klassikere, det skyldes, at vi er for logisk tænkende til at kunne skrive noget, der ikke ville falde helt uden for Platons rammer. Stakkels Platon, vi har længe mærket, at I intet har at skrive om, men når I nu har grebet til den sidste mulighed - at skælde ud over matematikere - så må I altså selv være kommet til erkendelse af, at det er AGURKETID I PLATON.

Stakkels klassikere, der må ty til at angribe matematikere som helhed, blot fordi et par enkelte af slagsen siger et par sandheder. Men jeg vil ikke fordømme alle sproglige. Der er blot nogle få klassikere med pudsige meninger (jeg behøver vel ikke at nævne navne), og det skal da ikke gå ud over alle andre.

Til slut: Undskyld at dette indlæg er skrevet i "pjaddersprog", men jeg føler, at det trods alt vil være synd at bryde Platons klassiske traditioner.

Kjeld Nielsen, III mnh.

**FARVELADER
PENSLER
OG
KUNSTNERARTIKLER**

København's Tapetmagasin
Hostrup Have 60
NO 300 - 8385

som er blevet til gadens lærerjækker. Vi har blot haft en bedre chance.

Moe.

angående.....

- Gold kritik, og hvad deraf fulgte.

Ak ja, i "Vor tendentiøse leder" i sidste nummer af Platon faar man endnu en gang bevist, i hvor høj grad klassikerne kan lide at være anderledes (bedre??) end os andre almindelige dødelige. At de gerne vil være saadan, har bl.a. Nissen (MDR's formand) indrømmet.

Lederskribenten NN's generalisering af matematikere virker ikke særlig heldig, især ikke naar han fremhæver, at "den forkætrede IIIks" havde en mødeprocent paa 50 ved MDR-arrangementet d. 25.-1. uden at tage hensyn til, endsige nævne, at der fra undertegnedes klasse, IIma ligeledes var medt 50%.

Jeg skal dog ærligt indrømme, at man i visse matematikerklasser er nogle sløve padder, men sløve padder findes ogsaa, indrømmer NN, i sproglige klasser. Jeg tror ikke, at man kan vække disse blidt sovende individer med en perfid leder, især fordi Platon heller ikke tidligere har sparet paa spydigheder om matematikerne.

Som NN selv har erklæret, er vi alle lige gode metropolitane, uanset hvilken retning, vi gaar i, og derfor er det ganske forkasteligt, at NN skærer alle matematikere (men kun disse) over én kam og karakteriserer dem som "uinteresserede fagidioter". Lederskribenten burde i stedet rette det tunge skyts mod uinteresserede fagidioter i al almindelighed. At det ellers udmærkede blad Platon bringer saadan en leder, anser jeg i aller højeste grad for beklageligt, navnlig da relaktøren hævder at have stof nok.

Naar jeg ikke har røbet NN's navn er det fordi jeg udmærket forstaar vedkommendes ulyst til selv at røbe, at han er forfatter til disse (usignerede) ensidige beskyldninger.

Til slut vil jeg gerne gøre klart, at jeg ikke har noget imod klassikere, men at jeg ikke bryder mig om urigtige beskyldninger, ligemeget hvem

forfatteren er, og hvad retning han tilhører; og det er absolut urigtigt at kalde disciplene i IIma for "uinteresserede fagidioter".

Klaus Witt, IIma.

Red. er ikke specielt antimatematisk, vi kan heller ikke respektere sløve sproglige, endsige klassikere. Men matematikeropinionen kritiserede en bloc paa elevrådsmødet, ogsaa repræsentanterne fra IIma var med i koret, og derfor bliver de ogsaa i Platon behandlet under ét. Klaus Witt behøver derfor heller ikke føle sig personligt gaaet for nær. Vi haaber, at han i stedet vil gaa ud og missionere blandt samtlige fagidioter paa skolen. Red. glæder sig over at have faaet en meningsfælle blandt matematikerne.

Red.

hva' med Øst?

En talrig opinion med div. frihedskæmperorganisationer samt Socialistisk Folkeparti i spidsen har allerede gennem længere tid kraftigt advaret mod en -efter deres mening- stærkt opblomstrende militarisme i Tyskland. Og det er virkelig ogsaa afskrækkende at se, hvorledes det vrimler med soldater, kraftigt bevæbnede politifolk samt SA-lignende partigardener i Øst-Berlin og i Øst-Tyskland i det hele taget. I almindelighed er man her i landet tilbøjelig til, naar talen er om Tyskland, kun at betragte Vest-Tyskland. Man bør ikke glemme øst-zonen, hvor man ganske ubemærket har oprettet en kraftig Volksarmee, en Volksflotte og et Volksluftwaffe samt to uforholdsmæssigt store tungbevæbnede politikorps, et grænsegendarmeri og et sikkerhedspoliti. Statistikken viser, at én østtysk borger udaf hver fem er bevæbnet til tænderne (altså er i statistikken ikke medregnet det berømte og berygtede Volkspolizei, der kun er udstyret med håndvåben!); i gennemsnit er tallet for de vestlige lande én ud af tolv, og dette tal gælder ogsaa for Vest-Tyskland. Men man må huske på, at det østtyske forsvar kun skal beskytte freden og socialismen, medens alle vesttyske under våben er facister og revanchister, så man for-

forts. s. 14.

v./ jes.

Syv år for Lea af Sonja Hauberg er vel noget af det mest ægte, jeg nogensinde har læst om unge. Bogen er delt op i to hovedafsnit, "Det hvide bjerg", der skildrer en episode af hovedpersonen Ruths barndom på landet, og lægger op til anden halvdel: "Fata Morgana", -hendes gymnasietid i byen. Selvom "Syv år for Lea" med sit skarpe angreb på gymnasiet uvilkårligt leder tanken hen på Scherfigs: "Det forsømte forår", sætter Sonja Hauberg dog en skarp grænse med sin stil, der i sin menneskevarme, fintfølede prosa sommetider kan grænse til lyrik -men dog aldrig nærmer sig Tove Ditlevsens. Bogen behandler en række almindelige menneskelige fænomener så centralt, at jeg sjældent har hørt det bedre udtrykt, og overalt, hvor den bryder ned, forsøger den at sætte noget positivt i stedet. Det er en virkelig god bog, der burde kunne give stof til en betydningsfuld diskussion.

Tranebog 3,75 kr.

Den filosofi, man præsenteres for i "Jordisk Lykke" er, som det fremgår af titlen, ikke en højtravende abstrakt filosofi; men en tanke om det praktiske, det nærværende, som Lin Yutang fremhæver som den højeste form for erkendelse, da mennesket er jordbundet i sin natur. Det er en hjertevarm filosofi med baggrund i de ældgamle kinesiske traditioner; men med en høj vestlig dannelse, der forener sine indtryk i "Jordisk Lykke", hvor han i en hyggelig fabulerende stil giver læseren en fornemmelse af den lykke, kun en sand vismand kan nå. Lin Yutang peger f. eks. dejligt klart på den betydning en ægte humoristisk sans nødvendigvis må have for et samfund; det er nemlig den, der forhindrer idealisten, drømmeren, i at flyve til himmels uden at opdage det, fordi de sætter ham i stand til at smile ironisk af sig selv. Først når idealismen ikke er parret med en udviklet humor er der grund til at frygte -Tyskland og Japan in memorandum.

Dobb. Trane 5,75 kr.

PLATONS KORTE LISTE

Politikeren Mogens ff Pedant, en fremgangens mand blandt samlingen af reaktionære atommarchere. For at undgå faren for at blive beskyldt for at være politisk farvede skal vi undlade at udtale os om den politiske side af hans virke; men en sådan læggen os i bånd skal ikke kunne indvirke på vor trang til at benytte lejligheden her til at sige ham tak for alt, hvad han udrettet på alle andre områder.

Hvad skildrer den befriende følelse, der griber en, når man efter at have læst Platons julenummer med dets ensidige politiske propagandistiske artikler, da at se i næste nummer et reelt dansk godhjertet indlæg, udelukkende baseret på konkrete kendsgerninger, ord fra en god dansk mand, der har tiet stille længe, men nu ikke mener sig i stand til at lade fanden hænge uhindret. Læs blot hans indlægs begyndelse, se, hvor tålmodigt han har båret over med tåbelighederne indtil nu. Den tankegang, der stærkest er præget af hans udprægede sans for logik og omtanke, som han i øvrigt har tilfælles med alle sine meningsfæller, samt en veltalenhed, en evne til at gøre sine synspunkter elastiske, der henleder tanken på en jesuiterpræst, hvilken lighed i øvrigt understreges af hans partis valgsprog: Målet helli-

forts s. 9.

Homo Sapiens ?

Utallige er de geniale måder, hvorpå menneskeheden er blevet opdelt i kategorier, og utallige de fine teorier, for hvilke disse opdelinger har tjent som uomstødeligt bevis. Som det -udfra det ganske let ironiske smil, der ligger gemt mellem disse første linier - vil være at opfatte, er min begejstring for sådanne overskuelighedsprocesser ikke ubetinget, og når jeg selv i det følgende har tænkt mig at begå én, vil jeg bede en eventuel læser om, straks fra starten, at tage alle de forbehold, som et individualistisk menneskesyn byder ham at tage imod en sådan katalogisering: nogen evig sandhed kan det aldrig blive, men bar løgn tror jeg heller ikke, det er, og jeg anser det for at have en vis betydning i en vis given situation. Altså:

I ungdommeligt overmod har jeg tænkt mig at ordne det hele ved blot to rendyrkede mennesketyper, hvorimellem der findes et utal af bastarder, og de to yderpunkter vil jeg kalde henholdsvis absolutisten og skeptikeren.

Disse to typer supplerer hinanden på fortræffelig vis; havde kun den første eksisteret, ville udviklingen være løbet fuldstændig løbsk og velsagtens være endt i en eller anden form for Ragnarok, og havde den anden været enerådende, ville der knap være sket nogen udvikling overhovedet.

Absolutisten er så langt den interessanteste af de to, og vi kunne passende begynde med ham.

Årsagen til hans absolutisme er den, at han savner en grund, hvormed han over for sig selv kan retfærdiggøre sin eksistens. Verden vrinler rundt om ham i tilsyneladende kaos, og den ville gøre det på fuldstændig samme måde, hvad enten han var til eller ej. Stillet i denne situation har han to muligheder for at klare sig ud af sit dilemma.

Kierkegård reagerede ved at blive religiøs; han opgav ved fornuftens hjælp at finde en forklaring eller et

mål for verdenen og overgav sig i stedet til en overmægtig, men ubegribelig Gud, ikke fordi han kunne pege på nogen som helst beviser på dennes eksistens, men af nødvendighed, for at kunne fortsætte sin egen.

Men mange vil ikke tillade sig selv at antage en sådan irrationel religion. Det synes dem for billigt bare at kunne henvise til Guds som bekendt uransagelige veje. Det er i verden, vi lever, det er det, vi ser, der er, og kan vi ikke lide verden i dens nuværende tilstand, er der ikke andet for end at lave den om. Konklusion: man laver et system eller -som vi idag plejer at kalde det - en ideologi.

En sådan går altså ud fra, at de p.t. værende tilstande er noget skidt i den ene eller den anden retning og stiller så op herimod tilstande, hvori manglerne er afhjulpet, og alt er fryd og gammen.

De personlige fordele, der på den måde opnås, er mange og åbenbare: De ellers så svævende begreber, godt eller dårligt, kommer til at ligge fuldstændig fast - godt er, hvad der er i overensstemmelse med og i stand til at virke fremmende på systemet, dårligt, alt det andet; eksistensen får mening, nemlig den at virke for tusindårsrigets komme; har man først en gang dannet en ideologi, vil al konstruktiv tænken være nytteløs, ja endog nærmest et onde, idet den slags kan give adgang for tvivlens lille djævel, og er den først smuttet ind, vil ens karriere som resultatsrig ideolog snart være forbi.

Hvad nu vor ideologs omverden angår, så vil måske nogle gå hen og blive hans disciple, så de har ikke noget at være kedede af, men for de øvrige kan det hele godt fremtræde lidt problematisk. Meningen med dem er jo nemlig, at de skal indkorporeres og lære deres nye plads og funktion at kende, og det kunne måske tænkes, at de viste sig besynderligt utilbøjelige til det, besynderligt, fordi de dog vel ikke kan være mere fladpandede, end at

de kan begribe, at det er menneskehedens lykke, der står på spil, og at enhver må yde sin lille skærv til det store mål. Men hvor reaktionære disse tåber end er, kan man være sikker på, at den gode ideologs samvittighed sover ikke: på tærskelen til den store salighed, hverken kan eller vil han lade sig slå ud, omend han -drevet af bitter nødvendighed - tvinges til at tage lidt skrappe midler i brug, så vil de dog blive helligede ved den smukke hensigt, de tjener.

Op på dette sted vil jeg så forlade absolutisten, for den mulighed foreligger, at hele hans historie her efter ikke vil blive helt så hyggelig at berette, så vil jeg hellere helt lade være.

Så er der skeptikeren.

Da han er opstillet som modsætning til absolutisten, kunne man måske tro, at han så at sige var født med et herligt, harmonisk verdensbillede, bygget på en slags verdensfornuft e.l., hvilket ville bevirke, at spørgsmålet om, "at finde en mening med det hele", slet ikke blev aktuelt for ham. Var det imidlertid tilfældet, var han faktisk knap værd at beskæftige sig med, da sådan en tanke idag slet og ret må forekomme naiv. Også gennem hans øjne ser det altså ud som om, "alting flyder", men det er ved den holdning, han indtager overfor dette tilsyneladende faktum, at han adskiller sig fra den forud beskrevne type. Når han nemlig er kommet til et vist punkt i sin erkendelse, vil han blive nødt til at indrømme, at nu må han enten indføre en eller anden ukendt faktor, som af ham udstyres med de og de absoluter, eller han må opgive at få orden på noget som helst. Og bliver han hængende i roderiet, så er grunden den, at såmænd hygger sig meget godt der, at det ikke er nogen livsnødvendighed for ham, at kunne anskue alt under et, således at alt ses udstyret med en bestemt ide og et formål. Omverdenen må altså for ham fremtræde som en række enkeltfænomener, som må betragtes hver for sig, hvis de skal opfattes, som de i virkeligheden er; hvis derimod man vil indordne dem i en helhedsopfattelse, kan dette kun gøres ved at trække noget fra eller lægge noget til, som det nu passer bedst, og

altså ved delvis at forfalske.

Imellem disse to extremer kan der nu under gunstige forhold etableres et samarbejde: Såvidt mig bekendt er det endnu aldrig lykkedes 100% at praktisere en samfundsideologi i et blot nogenlunde antageligt tidsrum. Det skyldes for det første, at der altid vil være rivaliserende styre-stemer, som først skal udkonkurreres, hvilket uvægerligt vil føre til en slags gensidig opvæddelse, men blev den hindring endda fjernet, ville for det andet den ting stå i vejen, at det må ses som en umulighed at gengive vor virkelighed helt og ubeskåret ved hjælp af en grafisk fremstilling. men stadigvæk må man dog huske på, at ideologien faktisk blev skabt i den hensigt, udfra de såre ufuldkomne eksisterende tilstande at kravle op imod et ideal, og er opfattelsen af det ideale ikke aldeles skruphysterisk, vil der i systemet naturligvis rummes mange muligheder for fremskridt på forskellige punkter, men for at disse kan blive realiseret, kræves objektivitet og nøgtern bedømmelse, og her har man så brug for den i sagen ikke direkte implicerede skeptiker.

Men sådant samarbejde kan, som jeg før sagde, kun ske under særlige gunstige omstændigheder, nemlig hvis absolutisten vil være villig til at lade sig trække ned til jorden og til de kedelige sandsynlighedsberegninger over det mulige, og hvis skeptikeren kan formås til at beskæftige sig med, hvad der for ham blot tager sig ud som håbløse idealistiske ønsketanker og i allerhøjeste grad svævende teo-rier.

Willert.

forts. fra s. 7.

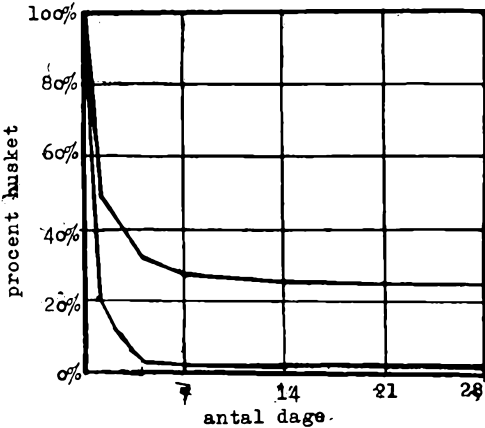
ger midlerne, en sentens, som Pedant, som en sand pendant til den næsten lige så kendte politiker Poul Møller, ligheden ses alene af ydret, f. eks. krøllerne, altid vil gøre sit til at efterleve.

Han vil ifølge vor autoriserede horoskopist snart befinde sig på et skræplan, der fører nedad, stadig nedad, og Platon ønsker ham af fuld-godt hjerte lykke på rejsen og beder ham i øvrigt hilse tidligere redaktorer og andre fælles bekendte, som monne befinde sig histnede.

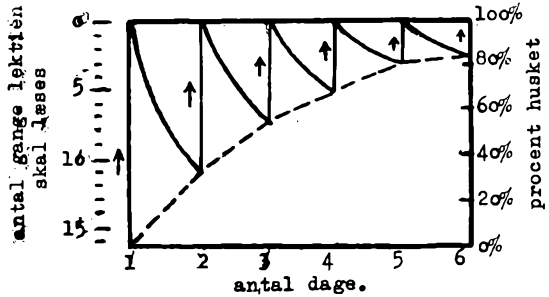
Vor læserservice

Vi har lige haft påskeferie; inden sagde de fleste af vore lærere til os, at nu skulle vi endelig bruge hele ferien til at repetere i, så slap vi for at læse det igen om en måneds tid. Forhåbentlig var der ikke mange, der fulgte opfordringen; de har nemlig sandsynligvis glemt det hele til eksamen.

Det har nemlig vist sig, at vi er sådan indrettet, at vi glemmer langt størstedelen af, hvad vi lærer i løbet af et par dage (med mindre man evner at knytte associationer dertil), mens den smule, man stadig husker, til gengæld ikke er til at slippe af med. Psykologerne har gennem eksperimenter kunnet opstille følgende kurver derfor:

idet den øverste kurve betegner en lektie, der er lært "fantastisk godt", og den nederste en, der er kigget igennem; resultatet er selvfølgelig noget forskelligt, men tendensen i de to kurver er den samme. Det gælder dog kun for ting, man lærer første gang; når man repeterer, ser billedet sådan ud:

idet man den første dag efter 16 gennemlæsninger kan stoffet 100%, men glemmer ca. 65% af det til næste dag, 2. dag skal man kun gennemlæse det 11 gange for at kunne det, og man glemmer kun ca. 50% og så fremdeles.

(NB: Når "lektien" er gennemlæst 16 gange, skyldes det ikke, at forsøgspersonerne var idioter, men at det drejede sig om læsevne stavelser, hvortil man ikke må knytte associationer; når man læser en sammenhængende lektie, er det selvfølgelig lettere at huske, men principperne er stadig de samme.)

Konklusion: Det nytter ikke, noget, at gennemlæse stoffet, f.eks. i påskeferien og så lade det være godt med det. Så vidt muligt skal alt stoffet atter gennemlæses tidligst 3 dage før man skal op.

Dertil kommer der andre faktorer, som den, at man husker bedre, hvis man læser om aftenen og så sover på det (altså ikke noget med at læse om formiddagen) og så endelig, at det ikke hjælper ret meget, hvis man læser den samme ting om og om igen i et væk; man skal lade et stykke tid gå mellem hver gennemlæsning, for at få det bedste resultat. - og så godt held med det! -cw..

håndgribelige fordele....

Moderne strikvarer af 'Dralon' giver Dem følgende håndgribelige fordele: Hurtige at vaske, hurtigt tørre... smukke i såvel mønster som facon. Formfaste, d. v. s. at de hverken kryber eller bliver for store i vask. Strikvarer af 'Dralon' filter naturligvis ikke og så er de lette, bløde og behagelig lune.

Sagt med få og valgte ord... det skal være strikvarer af

Den verdenskendte
Dralon-etiket betyder:
Kontrolleret fra fiber
til færdigvare!

dralon[®]

'Dralon' er
en fiber fra

vabler, vådt hår og redningsbælter

(- men til hvilken nytte ?)

- åbent brev til Carl Weltzer -

Jeg er rørende enig med Pelant i, at Weltzer af og til skulle standse op under sin litterære gerning og vente på sin gejst, som tilsyneladende altid halser fortvivlet bagefter. Betragt f. eks. hans protestmarcher og hans åbenbare sorg og harme over den ringe tilslutning fra vor skole. Tillad mig, Weltzer, at forsvare de formastelige, "de ligegyldige".

Tror du for alvor, Weltzer, at I kan opnå noget som helst med jeres (velmente) protest, som jo desuden, i hvert fald efter Kampmanns skøn er en protest, blot for protestens skyld? Tror du, at I ved at vandre i regnvejre med hvide plakater kan opnå noget som helst udover at komme i avisen? Og tror du, at disse avisartikler har nogen som helst betydning, udover at de irriterer Kampmann? Tror du, at gymnasiedrenge vabler og våde hår kan dæmpe op for atomenergien og en kommende atomkrig med civilisationens udslettelse som resultat? Jeg må indrømme, at jeg ikke ser den reelle betydning af en sådan form for protest, og det er det, der afholder mig og "medvidere" fra at gå ud ad vejene sammen med jer. Det er ikke ligegyldighed eller laden stå til, det er en følelse af afmagt, en erkendelse af, at mennesket i sit videbegær har skabt et uhyre af så umådelig styrke,

at det rent ud sagt skal være forbandet yngledygtigt for at overleve det. Eller sagt i alvor, da det jo egentlig er malplaceret at tillade sig et eneste lille smil i denne så vigtige sag! Jeg er kun en elendig lille sortseer, som mener, at vi allerede er kommet for langt ud, og at vi alle uvægerligt dumper i, hvis det tilfældigvis bliver stormvejr. Men jeg ville egentlig inderligt gerne overbevises om, at du med dine protestmarcher har et redningsbælte parat til alle.
S. O. S.

Endelig kan den tanke ikke undgå at strejfe mig, om der ikke også, selv i denne dødsens alvorlige sag, skulle være en kategori af medløbere, som har tilsluttet sig af ren overfladisk lyst til at opleve noget nyt, uden tanke for deres moralske anavar i en sådan demonstration. Thi det er selvfølgelig meget "interessant" og meget opsigtsvækkende med protestmarcher og den slags, men det er måske også tiltrækkende at være interessant og opsigtsvækkende?

Og er dette mon blot den rene kynisme og overfladiskhed? Tænk over det Weltzer, når du løber rundt med redningsbælterne, men prøv samtidig at forstå deres indstilling, som ikke har brug for noget.

Jørgen Moestrup.

Det lyse, muntre danske forår er kommet og gør vore sind lyse og glade.

Vi får alle lyst til at stemme i med sang og strengeleg, men for at vi ikke alle skal synge i munden på hinanden, har skolens sanglærere igen i år sammen med MDR påtaget sig det store arbejde med at arrangere en forårskoncert med efterfølgende bal.

Ligesom sidste år vil det blive et rent filantropisk arrangement: over-skuddet går ubeskåret til Congo-hjælpen.

Sidste år fik vi til flygtningehjælpen samlet 1000 kr. ind, og dette tal skulle jo gerne mere end tangeres.

Naturligvis skal vi alle have både forældre, onkler og tanter, venner og veninder med, men medens den forårskåde ungdom danser, må forældre og naturligvis beskæftiges og mores med noget lidt mindre kalorieslugende. Og derfor har vi tænkt os at lave tombola, samt en pladebar, hvor vi enten sælger gamle "78"-plader eller knuser dem a la "Det muntre køkken". Vi apellerer derfor til disciplene om at ofre alt, hvad de ejer af velegnede tombolagevinster samt alle deres udrangerede "78"-plader.

Skidtet kan afleveres til Vinterberg d. ældre på nr.6, så hurtigt som muligt og i så rigelige mængder som muligt.

forts. n. s.

BESYNDERLIGT

Forleden dag kom jeg til at blade de ældre numre af denne årgang af det ærværdige blad igennem. Da jeg så decembernummeret, blev jeg grebet af en stor forundring på grund af O.Nissens svar til Platon på side 5. Jeg tillader mig at citere: "Jeg må straks anke over PLATONS SÆDVANLIGE FORDREJNING AF SANDHEDERNE og villledende oplysninger."

Nu må man imidlertid huske, at samme O. Nissen har været ansvarshavende redaktør for Platon indtil september 1960. Han kan vel ikke mene, at den nye redaktion i løbet af to måneder kan have skabt en sådan tradition, at han kan tillade sig at sige "den sædvanlige fordrejning"!

Så kan jeg ikke tænke mig andet, end at denne er blevet indført af den forrige redaktion. Det kaster et dårligt lys over samme, som endda havde slagordet: Hvad var Platon før os? Noget. - Hvad blev Platon under os? Noget mere !

Om omtalte tradition fortsættes eller ikke, er et åbent spørgsmål, men hvilken begrundelse kan O. Nissen fremføre for sine udtalelser?

Da jeg nu alligevel har grebet til pennen, vil jeg gerne gøre O. Nissens opmærksom på en artikel i nr. 1, 1960, D A N M A R K I S Æ S O N E N . Desværre ved jeg ikke, hvem der har skrevet indlægget, men det er heller ikke det vigtigste. Til sagen: Der står, at dansk er blevet devalueret til et pøbelsprog, fordi det betyder så meget for landets prestige og ØKONOMI. Det er (efter forfatterens mening) forkasteligt, men han har overset, at Platon gør nøjagtigt det samme. Jeg tænker på reklamen for piber. Har den gamle redaktion samme mening som forfatteren? Hvis ja! Hvor bliver logikken af? Hvis nej! Så mangler der noget vigtigt: En bekendtgørelse af, at indlægget fremstiller forfatterens egen mening, ikke redaktionens.

Da artiklen ligger langt tilbage, venter jeg ikke noget svar, men jeg synes, at chefredaktøren skal vide, hvad der står i hans eget blad.

Hans-Jürgen Höher, I mna.

Kære Höher !

Jeg takker dig for dit læserbrev. Det er en trøst at vide, at man trods alt bliver læst af enkelte.

Det er ganske rigtigt, at det virker noget paradoksalt, at Platons exboss få måneder efter sin tilbagetræden beskylder Platon for almindelig, continuerlig uvederhøftighed. Det virker så paradoksalt, at det kun kan være ment som en spøg - hvilket det da også var. Noget helt andet er, at jeg gerne vil vedgå, at hele den pågældende artikel var en omgang retorisk pladder. Ved et nærmere gennemsyn af artiklen vil man kunne se, at de svage argumenter kun er dækket af en tynd glasur af velklingende adjektiver. - Det var der bare ingen, der dengang opdagede - og måske derfor blev oppositionen ved sidste elevrådsmøde så latterlig uvedkommende og ligegyldig, for lad os da bare vedgå, at der sikkert var adskillige ting at anke over.

Hvad angår din tvivl om, hvorvidt Platons gamle redaktion i almindelighed anerkendte det danske sprogs værd på baggrund af vor engelsksprogede annonce fra Pibe-Dan, må jeg anføre, at artiklen, der iøvrigt var forfattet af undertegnede, absolut stod som redaktionens mening.

Platons økonomi tillader os blot ikke at sige nej til en annonce, fordi annoncøren forlanger den engelsksproget. For os at se ville annoncen absolut have virket bedre og mindre irriterende på dansk - det ligger bare således, at det ikke kan lade sig gøre.

Nissen.

forts. fra forr. side,

Af reale oplysninger om forårskoncerten kan vi anføre, at billetprisen for både koncert og bal holdes helt nede på 2,50 kr., samt at programmet strækker sig fra Bach over Bartok til Benny Goodman. Til varetagelse af de kulinariske krav, publikum monne stille, vil der være opstillet kaffe- og thebar, og dertil vil man kunne købe varme hveder; desuden vil man kunne købe mineralvand i alle spektrets farver. Kort sagt, der vil blive taget vare på såvel legem som ånd.

mdr's bestyrelse.

Jacques Prevert - f. 1900 - er en af mellemkrigstidens store poeter i Frankrig. Mens de fleste lyriske bevægelser valgte vejen indad - søgte deres eget jegs, tilværelsens eller universets hemmeligheder - valgte Pre-

vert vejen udad. Hans stil er folkelig, ukonventionel og han benytter i rigt mål dagliglivets jargon. Da Jacques Preverts talent især ligger i de artistiske finesser, ordspil og rim-effekt, er en forringelse af hans lyrik uundgåelig ved oversættelse.

pater noster

Fader Vor, Du, som bor i himlene,
Bliv Du der,
Og vi vil blive på jorden,
som undertiden kan være så smuk
med New Yorks mysterier
og især i Paris mysterier,
som sagtens opvejer treenighedens.
Jorden - med den smalle Qureqkanal,
med den vældige Kina-mur,
med floden ved Morlaix
og dumhederne i Cambrai⁺,
med Det stille Hav
og de to springvand i Tuillerierne,
med de gode og sla
med alle underværkerne,
som så ligetil findes her på Jorden,
og som ofrer sig for hele verden
overalt
og som endog selv falder i beundring
over at blive kaldt vidundere,
og som ikke vover at vedkende sig det

ligesom en smuk nøgen pige,
der ikke vover at vise sig frem.
Jorden - med forfærdelige ulykker
talrige som legioner
med deres legionssoldater,
med derse bødler,
med hele verdens herskere,
herskere, præster, forrædere og
overløbere.

Jorden - med årstiderne
med årene
med de smukke piger og de gamle mænd
med jammerens halm, som rådner i
kanonernes stål.

Jacques Prevert.

⁺Cambrais dumheder. Formodentlig hentydes der til byens forbindelse med tyskerne under første verdenskrig.
nb.

metro-skak

Så har vi igen været i studenterforeningen for at spille skak. I modsætning til tidligere år, hvor vi har fået tre points, fik vi kun to points denne gang. Grunden dertil er, at vores spillere mangler rutine. Men vent blot nogle år. Holdet var som så ofte før ikke fuldtalligt. Vores 2. bræt, Finn v. Eyben, lilm, mødte ikke (hans modstander ej heller). De øvrige resultater blev:

1. bræt (Jarlnæs, Ins): Vundet. 3. bræt (Gert Kristensen, 3ml): Tabt. 4. bræt (Niels Engelsberg, 4ml): Vundet. 5. bræt (Gert Rasmussen, 3 ml): Tabt. 6. bræt (Løndall, 3 ml): Tabt.

E.J.

forts. fra s. 6.

står dem jo så godt, og ligeledes må man rose SF for partiets saglige oplysning om forholdet i den korrumperede vesttyske lejr. Måske burde man dog også bringe lidt oplysning om de faktiske forhold i det socialistiske østtyske paradis - det ville være i partiets neutrale ånd. - For SF er vel helt neutralt? Ja, det er uden tvivl i dette forhold lige så neutralt, som Walter Ulbricht er fredsel-skende.
Ove Nissen.

CHRISTIAN F. RØMER
Boghandel

Skindergade 29

Mi 3130

METROPOLITANER-SAMFUNDET

Henvendelser og forespørgsler modtages af sekretæren, højesteretssagfører Carl Heise, Ny Vestergade 1, K, eller formanden, landsretssagfører Johan Asmussen, Hovedvagtsgade 2, K.

Gælder det
musikinstrumenter
gaar man i egen
interesse til

*Marno
Sørensen*

Skoubogade 5 - 11636

BESØG

Danmarks morsomste

BUTIK

model og hobby

Åbenrå 23, K.
Modelfly, skibe, tog etc.
Europas største udvalg i
plasticbyggesæt.

stedet

hvor modelbyggere mødes
og udveksler erfaringer

Sv. Aa. Weinreich

en gros & detail
Kød - Flæsk
Pålæg - Fjerkræ

Falkonér Allé 49

Telefoner: Godthåb 2353 — 2352

på gafflen

LOMMEPHILOSOPHI

v/kallipygos

De fakta, man ikke kan se, falder man over.

Der kan være en spids albue bag en fremstakt hånd,

Man må følge med tiden, sagde dovenlars'en, han satte uret i stå.

Man kan være så mangø om et ansvar, at man tager livet af det.

Veltalenhed kan for den ubegavede synes som klogskab.

Liv for liv - og 35 øre for et bundt radiser.

Man burde have radioer i alle fængsler, undtagen dér, hvor de milde straffe afsones.

Man bør vende bukserne, før man sætter sig på en nymalet bænk.

Alle veje fører til Rom- undtagen Roskildevejen.

Vi mennesker er de klogeste væsener på jorden; det er derfor vi gør de største dumheder.

Atlantehavet er så dybt, at selv de største fjolser ikke kan bunde.

Kast ikke det rene vand væk, før du har det snavsede.

Skyd ikke spurve med kanoner - det vækker naboerne.

Demokratiets særkende er, at det tillader folk at tænke højt, når de anstiller betragtninger over det paradisi, livet ville være, hvis landet havde en ordentlig regering.

Man ville nok ikke gøre sig så mange bekymringer om, hvad andre folk tænkte om én, hvis man vidste, hvor sjældent de gør det.

Spindelvæv kan undgås ved at tale fornuftigt med edderkoppen.

Verdensproblemerne ville ikke være så indviklede, hvis hver bare fik det slips, han synes om.

Man skal trutte, mens hornet er varmt.

Frem og tilbage-kan af og til være for langt.

Den, der kører i bil, kommer også over Storebælt.

Man skal afholde sig fra at lyve; det kræver en alt for god hukommelse.

Blind hene kan også finde korn;men først når de andre har spist sig mette.

At nogle mennesker tager sig selv så højtideligt, beror(udelukkende) på, at ingen andre gør det.

Der kan kun være een royalist i et kongedømme.

UNUSUAL SHAPES

IN THE MOST UNUSUAL PIPE-SHOP IN THE WORLD

THE DAN

13, VESTERGADE Copenhagen
DON'T PASS BY WHEN YOU PASS BY